

kjende, at denne Ordning ikke er heldig, hverken for Krigsmagten selv eller for de paagjældende Personer. For det Første lader Betragtningen om Æstertjeneste kun som Erstatning af Tid sig i Praxis neppe opretholde. Den vil i det almindelige Dømdømme blive anset som en Tillægsstraf, og det er allerede i og for sig uheldig for Opfattelsen af den almindelige Børnepligts nationale Betjending, at lade Militærtjenesten som saadan anvende som Straf. Dernæst vil Bestemmelsen som Tillægsstraf betragtet virke høist uheldig, derved at alle mildere Fængselsstraffe, der have en forholdsvis længere Varighed, ville blive ulige mere stærkede end de strengere mere fortløbende Fængselsstraffe, og man maatte derved tillige kunne befrygte, at Jurisdiktionscheferne for at raade Bod paa denne Ulighed vilde blive tilbøjelige til i langt større Omfang end ellers at anvende Fængsel paa Bånd og Brød. Endelig er denne Bestemmelse saa langt fra at aabne Udgang for Krigsmagten til at blive af med saadanne Elementer, der uden at være til nogen Nytte kun virke skadeligt paa deres Kammerater og hele Tønen ved Afdelingen, at den endog vil fastholde saadanne Personer i samme Forhold, som de ere mest farlige. Det var da ogsaa kun med megen Betænkelighed, at Folkethinget i sin Tid gik ind paa denne Bestemmelse, og kun fordi man satte en saa overordentlig Pris paa at faae denne Reform i sin Helhed gennemført, at Flertallet mente paa dette Punkt at maatte bøje sig for Krigsbestyrelsens bestemte Krav.

Det har nu været nærværende Udvalgs Flertal særdeles magtpaaliggende at finde en antagelig Løsning af dette Spørgsmaal. Alle de Forslag, der herom forslagsvis ere fremkomne, stemme deri overens, at de ikke vilde lade den omhandlede Tillægsstraf være anvendelig paa samtlige Personer, der have været straffede, men kun paa et meget indskrænket Antal af disse, og det af en bestemt Kategori. Medens Straffeloven har tilstrækkelig virksomme Straffe for de egenlige Forbrydere, og ligeledes i de mildere Fængselsstraffe har fornødent Middel mod saadanne Forseelser, som Krigsmænd kunne begaa af Leifindighed, Nidrigbed eller andre ueblifikkelige Aarsager, findes der derimod en Kategori af Individer, som ikke lader sig vænne til Orden og Lydigbed, fordi Uvædsellessen ikke synes hos dem at kunne vækkes, saadanne Personer, som i det Hele ikke kunne bringes til at gjøre Gavn og derfor i Reglen, naar de ikke slaa ind paa Forbryderbanen, ende i en Lvangsarbejdsanstalt. Med eet Ord kan man betegne denne Klasse af Personer med Navnet „Bagabonder.“ Alle Forsøg ere gaaede ud paa at finde en særlig Fremgangsmaade overfor disse, baade af Hensyn til Krigsmagtens Bedste og af Hensyn til Individerne

selv, som ellers vilde komme til at tilbringe deres meste Tjenestetid paa Vand og Brød, og ad denne Vej maatte naae til Strafarbejde. Alle Forslag have ligeledes stemt overens deri, at den eventuelle Tillægsstraf for Bagabonder ikke kan knyttes til visse bestemte Forseelser, ja ikke engang til et vist Antal af saadanne, da man dog derved ikke vilde have udelukket Muligheden af, at Straffen kunde blive anvendt paa Personer, for hvilke den ikke er bestemt. Her maa — under de størst mulige Garantier — overlades Krigsretten et vist Stjøn til efter nøie Overveielse af Forseernes Art og samtlige øvrige Omstændigheder at afgjøre, om Tillægsstraffen er anvendelig i det paagjældende Tilfælde, saaledes som disse Regler ere udtrykte i nedenstaaende Redaktioner af dette Punkt.

Medens saaledes samtlige Forslag saavidt have været af samme Indhold, afvege de derimod i Bestemmelsen af, hvori den omhandlede Tillægsstraf skal bestaa. Nogle Forslag stillede sig dels paa Standpunktet af Lovforslagets § 32, idet de lode Tillægsstraffen væsentlig bestaa i Æstertjeneste med Tilføielse af en Udgang til paa et senere Tidspunkt at lade den Paagjældende udelukke af Krigstjenesten, — og dels paa at betragte den af den Paagjældende præstere Tjeneste som ikke ydet, saa at han dømtes til Hjemvendelse med Forpligtelse til at møde med det paafølgende Mars Aldersklasse for at begynde Tjenesten forfra og da eventuelt udelukkes fra Krigstjenesten. Skjøndt ethvert af disse Forslag efter Flertallets Opfattelse ialtfald have været at foretrække for Lovforslagets Bestemmelser i dette Punkt, saa havde de dog den Mangel, at de ikke gave Midlerne til saa tidlig som muligt at kunne fjerne saadanne Individer, der ikke ville gjøre Gavn, og som ved deres slette Exempel øve en skadelig Indflydelse paa deres Kammerater. Udvalgets Flertal lægger saa stor Vægt paa dette sidste Hensyn — i Betragtning af den store Mængde unge Børnepligtige, der tvinges ind i saa flæk og ofte forføret Selvtab — at man derfor, naar man ikke tør anse det for tilstrækkeligt som affstraffende Straffemiddel at dømme de Paagjældende blot til Udelukkelse af Krigstjenesten ialtfald i Fredstid, foretrækker Tanken i tvende andre til dette Punkt i Udvalget fremsatte Endringsforslag. Det ene Forslag gik ud paa at henvise de af Krigstjenesten Udelukkede til midlertidig Anbringelse for Statsassens Negning i en kommunal Arbejdsanstalt, medens det nedenfor af Flertallet stillede Endringsforslag bestemmer, at de Paagjældende i deres Tjenestetid skulle beholdes ved Militæretaterne til anden Anvendelse til Krigsmagtens Nytte, hvorved dog er forbeholdt, at der ikke af saa